PID UOHSX00N120S
Č. j. ÚOHS-22464/2026/163
Sp. zn. ÚOHS-R0081/2026/VZ
Datum, místo 25. 6. 2026, Brno

ROZHODNUTÍ PŘEDSEDY ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Ve správním řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 7. 5. 2026 navrhovatelem

- Edenred CZ s.r.o., IČO 24745391, se sídlem Pernerova 691/42, Karlín, 186 00 Praha 8, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 26. 3. 2026 Mgr. Lukášem Juráskem, advokátem, ev. č. ČAK 10859, se sídlem Národní 58/32, Nové Město, 110 00 Praha 1,

proti usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-14756/2026/510 ze dne 21. 4. 2026 vydanému ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0215/2026/VZ ve věci přezkoumání úkonů zadavatele

- Pražské služby, a.s., IČO 60194120, se sídlem Pod šancemi 444/1, Vysočany, 190 00 Praha 9,

učiněných při zadávání veřejné zakázky „Systém zaměstnaneckých benefitů – stravenky a volnočasové poukázky“ v otevřeném řízení, zahájeném za účelem uzavření rámcové dohody, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 19. 12. 2025 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 22. 12. 2025 pod ev. č. Z2025-071521, ve znění pozdějších oprav, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 22. 12. 2025 pod ev. č. 850317-2025, ve znění pozdějších oprav,

jehož dalším účastníkem je vybraný dodavatel

- Pluxee Česká republika a.s., IČO 61860476, se sídlem Plzeňská 3350/18, Smíchov, 150 00 Praha 5, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 13. 4. 2026 JUDr. Jiřím Kindlem, M.Jur., Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK 11677, se sídlem Křižovnické náměstní 193/2, 110 00 Praha 1,

jsem na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a podle § 152 odst. 6 písm. b) a § 90 odst. 5 téhož zákona rozhodl takto:

Usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0215/2026/VZ, č. j. ÚOHS-14756/2026/510 ze dne 21. 4. 2026 **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m**.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ A SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ VEDENÉ ÚŘADEM PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

1. Zadavatel zahájil dne 19. 12. 2025 odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky. Dne 25. 2. 2026 zadavatel odeslal účastníkům zadávacího řízení Oznámení o výběru nabídky vybraného dodavatele (dále jen „oznámení o výběru I“)[1].

2. Proti předmětnému oznámení o výběru I podal navrhovatel námitky. Následně dne 27. 3. 2026 obdržel Úřad návrh[2] navrhovatele. Dnem obdržení předmětného návrhu bylo v souladu s § 249 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“)[3] ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zahájeno správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky.

3. Návrh navrhovatele směřoval proti postupu zadavatele při výběru dodavatele a obsahoval mimo jiné i návrh na vydání předběžného opatření spočívajícího v zákazu uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku pro případ, že by hrozilo, že k jejímu uzavření dojde před ukončením správního řízení (dále jen „předběžné opatření“).

II. NAPADENÉ USNESENÍ

4. Dne 22. 4. 2026 vydal Úřad napadené usnesení ze dne 21. 4. 2026, jehož výrokem správní řízení vedené ve věci návrhu navrhovatele podle ustanovení § 257 písm. h) ZZVZ zastavil, neboť návrhu nepředcházely řádně a včas podané námitky.

5. V odůvodnění napadeného usnesení Úřad shledal, že úkonem zadavatele, proti kterému směřoval návrh navrhovatele, bylo Oznámení o výběru vybraného dodavatele ze dne 17. 3. 2026 (dále jen „oznámení o výběru II“), jehož přílohou je Zpráva o hodnocení nabídek ze dne 12. 3. 2026 (dále jen „Zpráva o hodnocení II“) a přílohou této Zprávy o hodnocení II je Metodika kontroly seznamů smluvních provozoven (dále jen „Metodika“). Úřad dále konstatoval, že v případě oznámení o výběru I a oznámení o výběru II se jednalo o dva odlišné, resp. samostatné a na sobě nezávislé úkony zadavatele.

6. Oznámení o výběru II, proti kterému směřoval návrh navrhovatele na zahájení správního řízení, a jehož zrušení se navrhovatel podaným návrhem domáhal, byl tedy dle Úřadu samostatným úkonem zadavatele, proti kterému měl navrhovatel možnost se bránit podáním řádných a včasných námitek. Tohoto práva ovšem navrhovatel nevyužil a námitky proti oznámení o výběru II zadavateli nepodal. Návrh navrhovatele tedy dle Úřadu nenaplnil všechny zákonné požadavky (jelikož mu nepředcházely řádně a včas podané námitky), což je dle § 257 písm. h) ZZVZ bez dalšího důvodem pro zastavení řízení.

---

[1] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 27.

[2] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 1.

[3] Pozn. Pro posouzení zákonnosti postupu zadavatele je rozhodné znění ZZVZ k okamžiku zahájení zadávacího řízení, a to vyjma ustanovení upravených zákonem č. 69/2025 Sb., a zákonem č. 238/2024 Sb. Postup Úřadu ve správním řízení se řídí právními předpisy účinnými ke dni zahájení správního řízení.

III. ROZKLAD NAVRHOVATELE

7. Dne 7. 5. 2026 obdržel Úřad rozklad navrhovatele proti napadenému usnesení. Ze správního spisu vyplývá, že napadené usnesení bylo navrhovateli doručeno dne 23. 4. 2026. Konec 15denní odvolací lhůty dle § 83 správního řádu připadl, v souladu s počítáním času dle § 40 správního řádu, na pátek 8. 5. 2026. Navrhovatel tedy podal rozklad v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

8. Nejprve je nutné podotknout, že rozklad navrhovatele směřoval nejen proti napadenému usnesení, ale také proti rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-14750/2026/510 ze dne 21. 4. 2026 o zamítnutí žádosti navrhovatele o nařízení předběžného opatření (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí žádosti o nařízení PO“). Navrhovatel tedy jediným podáním napadl jak napadené usnesení, tak výše zmíněné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o PO.

9. V rozkladu navrhovatel k napadenému usnesení uvádí, že je nezákonné a věcně nesprávné, když o návrhu navrhovatele mělo být věcně rozhodnuto.

10. Dále je v rozkladu podrobně rozebráno šest vzájemně se doplňujících okruhů námitek navrhovatele, které směřují k výše uvedenému závěru o nutnosti meritorního posouzení věci. Předmětné námitky jsou detailněji rozebrány v rámci jednotlivých částí odůvodnění tohoto rozhodnutí a konkrétně spočívají:

    - v materiální kontinuitě sporu a povaze nového oznámení o výběru u II, jakožto formálního opatření k nápravě podle § 49 odst. 1 ZZVZ,
    - v legitimním očekávání navrhovatele vyvolaném poučením zadavatele v rozhodnutí o námitkách ze dne 16. 3. 2026,
    - v nepřípustnosti údajné procesní pasti vytvořené jednáním zadavatele,
    - v nutnosti odlišného pojetí od dosavadní rozhodovací praxe předsedy Úřadu, konkrétně rozhodnutí předsedy Úřadu sp. zn. ÚOHS-R0206/2020/VZ ze dne 2. 2. 2021 (dále jen „odkazované rozhodnutí předsedy Úřadu“ nebo též „odkazované rozhodnutí“),
    - v rozporu s ústavněprávním a unijně-právním rozměrem projednávané věci z pohledu údajné aplikace přepjatého formalismu ze strany Úřadu, a
    - v údajném rozporu s § 261 odst. 3 ZZVZ, neboť navrhovateli byla odňata možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Závěr rozkladu

11. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené usnesení zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

12. Dne 18. 5. 2026 obdržel předseda Úřadu vyjádření zadavatele k rozkladu navrhovatele[4].

13. Zadavatel se plně ztotožnil se závěry Úřadu obsaženými v napadeném usnesení. Úřad dle přesvědčení zadavatele posoudil věc správně jak po stránce skutkové, tak po stránce právní,

[4] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 42.

přičemž zcela správně uzavřel, že v posuzovaném případě nebyla splněna základní podmínka pro řízení před Úřadem, neboť návrhu navrhovatele nepředcházely řádně a včas podané námitky proti úkonu zadavatele, který navrhovatel následně svým návrhem napadl. Rozklad navrhovatele je dle zadavatele ve značném rozsahu vystavěn na opakování několika stále se prolínajících tvrzení, přičemž navrhovatelova argumentace nepřináší žádné nové podstatné skutečnosti.

14. Zadavatel má za to, že původní úkon, proti němuž směřovaly námitky navrhovatele (tedy oznámení o výběru I), přestal existovat a byl nahrazen úkonem novým, vůči němuž bylo nezbytné vyčerpat nový námitkový postup podle § 241 a násl. ZZVZ.

15. Co se týká navrhovatelem tvrzené absence poučení o možnosti podat námitky v oznámení o výběru II, má zadavatel za to, že tato povinnost zadavateli nevyplývá z žádného ustanovení ZZVZ. Nadto absence tohoto poučení nemůže sama o sobě způsobovat nezákonnost předmětného úkonu ani zakládat nemožnost podat proti němu námitky.

16. Zadavatel se současně důrazně vymezil proti tvrzení navrhovatele, že měl být vystaven jakési „procesní pasti". Pokud se navrhovatel rozhodl nepodat proti novému oznámení o výběru dodavatele nové námitky, jednalo se dle zadavatele výlučně o jeho vlastní procesní rozhodnutí, respektive procesní opomenutí. Nelze přitom přenášet důsledky tohoto procesního postupu navrhovatele k tíži zadavatele ani Úřadu.

17. Navrhovatel se dále dle zadavatele v rozkladu dostává do vnitřního rozporu. Na jedné straně totiž tvrdí, že zadavatel přijal opatření k nápravě ve smyslu § 49 odst. 1 ZZVZ, jehož smyslem je odstranit potřebu dalšího řízení před Úřadem, současně však tvrdí, že i po přijetí tohoto opatření k nápravě mělo být možné bez dalšího pokračovat v původním přezkumném řízení před Úřadem, aniž by proti novému úkonu zadavatele byly podány nové námitky. Takový závěr dle zadavatele neodpovídá smyslu ani systematice námitkového řízení podle ZZVZ.

18. Závěrem zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu rozklad navrhovatele podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu jako nedůvodný zamítl a napadené usnesení potvrdil.

Vyjádření vybraného dodavatele k rozkladu

19. Dne 18. 5. 2026 obdržel předseda Úřadu vyjádření vybraného dodavatele k rozkladu navrhovatele[5].

20. Vybraný dodavatel má za to, že Úřad v prvním stupni správně vydal napadené usnesení, neboť nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o přezkumu úkonů zadavatele. Opačný závěr by dle vybraného dodavatele ve svých důsledcích popíral samotný smysl námitkového řízení a vedl by k obcházení ZZVZ stanovených procesních pravidel. Námitky je totiž nutno vázat ke konkrétnímu úkonu zadavatele, přičemž vůči každému novému úkonu běží nová lhůta k jejich podání.

21. Vybraný dodavatel dále poukazuje na obecnou povahu rozhodnutí o výběru dodavatele, kdy se dle jeho názoru jedná o specifický úkon zadavatele v kontraktačním procesu, který má vlastní právní existenci a vůči němuž ZZVZ váže běh lhůt pro uplatnění procesních prostředků ochrany. Skutečnost, že zadavatel původní oznámení o výběru I zrušil a nahradil jej úkonem novým, tak

[5] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 43.

nutně znamená, že předmětem přezkumu může být pouze tento nový úkon – oznámení o výběru II, a nikoli úkon již právně neexistující.

22. Tvrzení navrhovatele v rozkladu představují dle vybraného dodavatele pouze dodatečnou snahu překlenout vlastní procesní pochybení extenzivním výkladem ZZVZ. V této souvislosti je nutno připomenout zásadu *vigilantibus iura scripta sunt.* Úřad je dle vybraného dodavatele povinen postupovat pouze v mezích ZZVZ a není oprávněn přezkoumávat úkony zadavatele bez splnění zákonem stanovených podmínek řízení. Za situace, kdy návrhu nepředcházely řádně a včas podané námitky, proto neměl jinou možnost než řízení zastavit.

23. Co se týká namítaného přepjatě formalistického postupu Úřadu, má vybraný dodavatel za to, že nelze hovořit o přepjatém formalismu, nýbrž o standardní aplikaci právních norem, které jsou nezbytné pro zajištění právní jistoty, předvídatelnosti a efektivity přezkumného řízení.

24. Závěrem vybraný dodavatel navrhuje, aby předseda Úřadu rozklad navrhovatele jako nedůvodný zamítl a napadené usnesení potvrdil.

IV. ŘÍZENÍ O ROZKLADU

25. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

26. Úřad zaevidoval rozklad navrhovatele proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o nařízení PO pod sp. zn. ÚOHS-R0080/2026/VZ a proti napadenému usnesení o zastavení správního řízení pod sp. zn. ÚOHS-R0081/2026/VZ.

Stanovisko předsedy Úřadu

27. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného usnesení a řízení, které vydání usnesení předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k závěru, že Úřad napadeným usnesením rozhodl správně a v souladu s právními předpisy.

28. I přesto, že byl rozklad, jakožto jedno podání, podán proti dvěma rozhodnutím Úřadu, bude o každém z nich vydáno samostatné rozhodnutí předsedy Úřadu, neboť se jedná o typově odlišné druhy rozhodnutí, přičemž § 140 správního řádu nezakládá předsedovi Úřadu povinnost spojit předmětná řízení.

V. K NÁMITKÁM ROZKLADU

K tvrzené materiální kontinuitě sporu a povaze oznámení o výběru II

29. Navrhovatel nejprve v rozkladu namítá, že spor se zadavatelem byl řádně otevřen námitkami dne 5. 3. 2026, přičemž i přesto, že zadavatel přijal formální opatření k nápravě dle § 49 odst. 1 ZZVZ v podobě zrušení oznámení o výběru I, se jádro sporu, tj. způsob, jímž bylo provedeno věcné hodnocení splnění relevantních kritérií, nezměnilo. Dle navrhovatele je námitkami a následně návrhem napadený úkon v podobě samotného hodnocení nabídek, když oznámení o výběru I i II jsou toliko formální úkony, kterými zadavatel výsledek daného hodnocení pouze sdělil navenek. V důsledku tohoto došlo dle navrhovatele k naplnění podmínky v § 251 odst. 1

ZZVZ, neboť námitky byly podány proti úkonu v podobě provedeného hodnocení nabídek a Úřad byl tak povinen o návrhu navrhovatele věcně rozhodnout.

30. Dále navrhovatel v rozkladu uvádí, že oznámení o výběru II ze dne 17. 3. 2026 nepřineslo žádnou novou informaci, neboť o odmítnutí námitek a zároveň o totožném hodnocení nabídek se navrhovatel dozvěděl již z rozhodnutí o námitkách ze dne 16. 3. 2026, když se proti tomuto postupu bránil návrhem podaným Úřadu. Dle navrhovatele bylo oznámení o výběru II součástí téhož procesního celku a vycházelo z totožných skutkových i právních základů, proti kterým byly podány původní námitky, takže podmínky podání návrhu byly dle navrhovatele splněny.

31. S uvedenou argumentací navrhovatele se nelze ztotožnit.

32. Úřad se k dané problematice vyjádřil v napadeném usnesení, když konstatoval, že se v případě oznámení o výběru I a oznámení o výběru II jednalo o dva odlišné, resp. samostatné a na sobě nezávislé úkony zadavatele. Navrhovatel měl dle Úřadu možnost bránit se proti oznámení o výběru II podáním řádných a včasných námitek, této možnosti však nevyužil.

33. Předně je třeba zdůraznit, že právní úprava ochrany dodavatelů dle ZZVZ je vystavěna na zásadě posloupnosti procesních prostředků, kdy podání návrhu k Úřadu obligatorně předchází podání řádných a včasných námitek proti konkrétnímu úkonu zadavatele (§ 241 a násl. ZZVZ). Námitky přitom musí směřovat vůči určitému, individualizovanému úkonu zadavatele, který je způsobilý zasáhnout do práv navrhovatele.

34. V projednávané věci nelze přisvědčit konstrukci navrhovatele, podle níž by byl přezkoumávaným „materiálním“ úkonem samotný proces hodnocení nabídek, zatímco obě oznámení o výběru by představovala toliko jeho formální vyjádření bez samostatného právního významu. Takový výklad by neodpovídal systematice ani ustálenému výkladu ZZVZ (srov. § 123 ZZVZ, § 241 ZZVZ). Oznámení o výběru dodavatele totiž představuje samostatný úkon zadavatele, který je ZZVZ výslovně předvídán a s nímž jsou spojeny zásadní právní účinky, mimo jiné běh lhůt pro podání námitek (§ 242 odst. 1 ZZVZ). Právě tímto úkonem zadavatel završuje fázi hodnocení nabídek a autoritativně deklaruje, který dodavatel byl vybrán, přičemž současně zpřístupňuje uchazečům odůvodnění postupu hodnocení.

35. Že si navrhovatel byl výše uvedené povahy oznámení o výběru dodavatele vědom, dokládá také samotný obsah jeho námitek ze dne 5. 3. 2026, v nichž jednoznačně a výslovně deklaroval, že tyto směřují proti oznámení o výběru I, a to včetně jeho přílohy, tj. Zprávy o hodnocení nabídek ze dne 11. 2. 2026 (dále jen „Zpráva o hodnocení I“). Navrhovatel tedy sám v podaných námitkách nenapadal čistě proces hodnocení, ale výslovně uvedl jako napadený úkon oznámení o výběru I. Zároveň této skutečnosti odpovídá i navrhovatelovo prokazování včasnosti jejich podání, a to dle data doručení oznámení o výběru I. V neposlední řadě výše uvedené skutečnosti odpovídá i samotná argumentace v námitkách navrhovatele reagující na informace obsažené v oznámení o výběru I.

36. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit konstrukci navrhovatele, podle níž jeho námitky směřovaly proti samotnému procesu hodnocení nabídek. Takový výklad neodpovídá ani obsahu podaných námitek, ani povaze napadeného úkonu. Za této situace je proto namístě souhlasit se závěrem Úřadu, že návrh navrhovatele směřoval proti oznámení o výběru II, jak z jeho obsahu ostatně výslovně vyplývá, nikoli proti samotnému procesu hodnocení nabídek, jak navrhovatel následně tvrdí v rozkladu.

37. Klíčovou otázkou projednávané věci dále je, zda oznámení o výběru II představovalo samostatný, nový úkon zadavatele, vůči němuž byl navrhovatel povinen uplatnit námitky, anebo zda se jednalo toliko o pokračování dřívějšího úkonu bez nutnosti nového procesního postupu.

38. Zadavatel tím, že v rozhodnutí o námitkách v rámci přijatého opatření k nápravě zrušil oznámení o výběru I, odstranil právě **ten** úkon zadávacího řízení, proti němuž námitky navrhovatele směřovaly. Z uvedeného vyplývá, že původně napadený úkon přestal existovat a nemohl již být předmětem dalšího přezkumu. Následně zadavatel navrhovateli doručil spolu s rozhodnutím o námitkách nové oznámení o výběru II, jehož nedílnou součástí byla nová Zpráva o hodnocení II, nově doplněná o Metodiku kontroly seznamů smluvních provozoven. Tímto postupem zadavatel nejen nahradil původní úkon, ale současně jej obsahově rozšířil o nové skutečnosti, které přímo reagovaly na námitkovou argumentaci navrhovatele.

39. Z obsahu Metodiky je zřejmé, že zadavatel konkretizoval způsob ověřování údajů předkládaných účastníky zadávacího řízení pro účely hodnocení, a to zejména co se týče kontroly seznamů smluvních provozoven. Byly zde doplněny zásady kontroly kvality dat, postupy eliminace duplicit, jakož i vysvětlení kombinace manuální a strojové kontroly. Zadavatel rovněž výslovně reagoval na námitky navrhovatele, když objasnil, že kontrola nebyla prováděna pouze vzorkově, ale plošně u všech posuzovaných položek.

40. Za této situace nelze přisvědčit tvrzení navrhovatele, že oznámení o výběru II nepředstavovalo nový úkon zadavatele, vůči němuž byl navrhovatel povinen uplatnit námitky a nepřineslo žádné nové relevantní skutečnosti. Naopak je zřejmé, že zadavatel doplnil podstatné odůvodnění svého postupu, které bylo způsobilé ovlivnit posouzení zákonnosti hodnocení nabídek. Takto doplněné odůvodnění přitom přineslo nové informace, vůči kterým měl navrhovatel možnost brojit prostřednictvím nových námitek, pokud s nimi nesouhlasil.

41. Skutečnost, že výsledné pořadí účastníků zadávacího řízení, jakož i postup v případě hodnocení zůstal beze změny, nemůže automaticky vést k závěru o totožnosti obou úkonů. Pro posouzení povahy úkonu je rozhodující jeho odlišný obsah a právní existence, nikoli pouze jeho výsledek. Přijetí opačného výkladu (podle něhož by postačovalo podat námitky jednou, pokud zadavatel i přes značné množství doplněných informací a objasnění skutečností setrvá v rámci nového úkonu na stejném výsledku) by vedlo k popření smyslu námitkového řízení, neboť by umožnilo brojit proti novým úkonům zadavatele návrhem bez nutnosti vyčerpat námitkový postup, a tím obcházet zákonem stanovené podmínky řízení před Úřadem[6].

42. Předseda Úřadu současně připouští, že v obecné rovině nelze vyloučit situace, kdy by zadavatel opakovaně vydával nové úkony bez jakékoli obsahové změny, a tím fakticky znemožňoval přezkum svého postupu. Takový postup by bylo nutno posoudit jako účelový a odporující smyslu právní úpravy.

43. O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná. Zadavatel naopak v rámci oznámení o výběru II na námitky navrhovatele reagoval, doplnil v rámci Metodiky odůvodnění svého postupu a předložil nové informace týkající se procesu hodnocení. Nešlo tedy o pouhé formální zopakování předchozího úkonu, ale o jeho obsahovou revizi a doplnění.

44. Lze tedy zkonstatovat, že tím, že zadavatel v rámci opatření k nápravě zrušil oznámení o výběru I a následně vydal oznámení o výběru II došlo k nahrazení původního úkonu úkonem

[6] Obdobný závěr ostatně vyjádřil i NSS ve svém rozsudku sp. zn. 5 As 74/2015 ze dne 29. 3. 2016.

novým, který má vlastní právní existenci a samostatné účinky. Není přitom rozhodné, zda výsledek hodnocení byl obsahově totožný, či nikoli, neboť z hlediska práva veřejných zakázek, které je postaveno na vysoce formalizovaném procesu, se jedná o odlišný úkon, proti němuž je nutno uplatnit ochranu samostatně. Původní námitky navrhovatele proto nemohly naplnit podmínku řízení ve vztahu k odlišnému, pozdějšímu úkonu zadavatele, jímž bylo oznámení o výběru II.

45. Za této situace byl navrhovatel povinen podat proti oznámení o výběru II nové námitky ve smyslu § 241 ZZVZ, což však neučinil. Nesplnil tak zákonnou podmínku stanovenou v § 251 odst. 1 ZZVZ, podle níž lze návrh podat pouze po předchozím řádném a včasném podání námitek zadavateli. Tento okruh námitek navrhovatele proto nelze shledat důvodným. Tímto je ve své podstatě vyřešeno meritum případu a rozhodnutí by zde mohlo skončit. Přesto považuji za vhodné se vyslovit k ostatním námitkám rozkladu, byť na věci nemohou nic změnit.

K legitimnímu očekávání navrhovatele vyvolanému poučením zadavatele

46. Navrhovatel v rozkladu dále namítá, že rozhodnutí zadavatele o námitkách obsahovalo poučení o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí návrh k Úřadu, což u něj mělo založit legitimní očekávání, že takový procesní postup je v projednávané věci přípustný. Podle navrhovatele bylo toto očekávání dále posíleno dvěma okolnostmi. Zaprvé oznámení o výběru II neobsahovalo žádnou informaci o možnosti podat proti tomuto úkonu nové námitky. Zadruhé bylo oznámení o výběru II navrhovateli doručeno současně s rozhodnutím o námitkách, což v něm vyvolalo dojem, že nejde o ukončení jednoho procesního postupu a vznik nového prostoru pro podání námitek, nýbrž o jediný navazující procesní celek. Navrhovatel proto tvrdí, že jednal v souladu s výslovným procesním poučením poskytnutým zadavatelem a že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby nesl negativní důsledky postupu, který tomuto poučení odpovídal.

47. Povinnost zadavatele uvést v rozhodnutí o námitkách poučení o možnosti podat návrh k Úřadu vyplývá bezpochyby přímo z § 245 odst. 4 ZZVZ a představuje obligatorní náležitost daného rozhodnutí při odmítnutí námitek. Zadavatel nyní rozhodl o námitkách tak, že je částečně odmítl, tudíž formálně správně uvedl v rozhodnutí o námitkách poučení. To nepopírá skutečnost, že nedává smysl podávat návrh proti rozhodnutí o námitkách navázaným na úkon, který zadavatel současně v rámci opatření k nápravě zrušil. Za těchto okolností nelze zákonnou povinnost zadavatele poskytnout v rozhodnutí o námitkách poučení vykládat izolovaně, bez zohlednění povahy a obsahu současně přijatého nápravného opatření. Takový výklad by byl čistě formalistický a vedl by k výsledku odporujícímu smyslu a účelu právní úpravy.

48. Co se týká navrhovatelem namítané absence poučení o možnosti podat námitky v oznámení o výběru II, ZZVZ nestanoví žádnou poučovací povinnost ve vztahu k rozhodnutí o výběru. Obdobně se vyjádřil ve své judikatuře i Krajský soud v Brně[7], kde je uvedeno, že *„[p]okud jde o námitku absence poučení o možnosti podání námitek, soud se také neztotožnil s názorem žalobce. Zadavatel totiž nemá povinnost vyloučeného účastníka poučovat o možnosti podání námitek.“* Dále je nutné odmítnout i argumentaci navrhovatele týkající se jediného navazujícího procesního celku v důsledku současného doručení rozhodnutí o námitkách a oznámení o výběru II, když oba dokumenty představují dva obsahově i právně odlišné a samostatné akty zadavatele. Samotný fakt jejich souběžného doručení tedy nemůže vést k jejich procesnímu splynutí. Podpůrné argumenty navrhovatele tedy nelze shledat důvodnými.

[7] Viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2023, č.j. 31 Af 69/2021-68, bod 21.

49. Podmínky pro uplatnění přezkumu úkonů zadavatele stanoví přímo ZZVZ a jejich obsah nelze měnit ani rozšiřovat procesním postupem zadavatele či účastníků zadávacího řízení. Procesní práva a povinnosti účastníků proto nevznikají na základě samotného poučení obsaženého v rozhodnutí o námitkách, nýbrž vyplývají ze ZZVZ. Výše uvedené dokládá také fakt, že ani případná absence takového poučení v rozhodnutí o námitkách by neměla zamezit možnosti přezkoumat postup zadavatele v řízení před Úřadem (viz nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 12/99 ze dne 26. června 2001).

50. Dále je nutné podotknout, že ani za předpokladu, že by poučení obsažené v rozhodnutí o námitkách mohlo být vnímáno jako informace o dalším procesním postupu, nemohlo založit legitimní očekávání postupu odporujícího ZZVZ. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zdůraznil, že legitimní očekávání může vzniknout pouze na základě ujištění, která nejsou v rozporu s použitelnými právními předpisy, přičemž ani případná nezákonná správní praxe legitimní očekávání založit nemůže (viz rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2025, sp. zn. 9 Afs 56/2024).

51. Ke stejnému závěru dospěla rovněž judikatura Soudního dvora Evropské unie. Podle ní je předpokladem vzniku legitimního očekávání poskytnutí konkrétních ujištění příslušným orgánem, která jsou způsobilá takové očekávání vyvolat **a současně jsou v souladu s použitelnými právními předpisy** [viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 25. 3. 2010, *Sviluppo Italia Basilicata* (C-414/08, Sb. rozh. s. I-02559), zejména body 102 a 107]. Současně platí, že zásady legitimního očekávání se nemůže dovolávat osoba, která se dopustila zjevného porušení použitelné právní úpravy [rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 3. 2008, *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další*, spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561, bod 56].

52. V nyní projednávané věci přitom oznámení o výběru II představovalo nový samostatný úkon zadavatele. Proti tomuto úkonu měl navrhovatel možnost postupovat podle § 241 a násl. ZZVZ a podat námitky. Skutečnost, že zadavatel v rozhodnutí o námitkách uvedl zákonem předepsané poučení o možnosti podat návrh k Úřadu, nemohla změnit procesní režim tohoto nového úkonu ani založit legitimní očekávání, že navrhovatel může rezignovat na podání námitek proti oznámení o výběru II. Námitce navrhovatele založené na principu legitimního očekávání proto nelze přisvědčit.

K údajně nepřijatelné procesní pasti vytvořené postupem zadavatele

53. Navrhovatel dále v rozkladu namítá, že zadavatel svým jednáním vytvořil pro navrhovatele procesní past, neboť navrhovatele objektivně dostal do právní nejistoty, která mu znemožnila zvolit jakýkoli procesní postup bez rizika procesního neúspěchu. Konkrétně navrhovatel uvedl, že pokud by nepodal nyní posuzovaný návrh k Úřadu a rozhodl se podat až námitky vůči novému „deklaratornímu“ oznámení o výběru II, vystavoval by se vážnému riziku, že Úřad či zadavatel jeho postup odmítne s poukazem na to, že se vůči provedenému hodnocení měl bránit dříve.

54. Ani této námitce navrhovatele nelze přisvědčit. Jak bylo uvedeno výše, oznámení o výběru II představovalo nový samostatný úkon zadavatele, který nahradil původní oznámení o výběru I, jež bylo zadavatelem v rámci opatření k nápravě zrušeno. Původní úkon zadavatele, v němž bylo hodnocení nabídek zachyceno, tedy přestal v důsledku zadavatelem přijatého opatření k nápravě existovat a byl nahrazen novým oznámením o výběru II. Právě tento nový úkon se proto stal rozhodným předmětem případného přezkumu. Jestliže tedy navrhovatel nesouhlasil ani s novým oznámením o výběru II, měl možnost využít procesního postupu stanoveného

v § 241 a násl. ZZVZ, tedy podat proti tomuto novému úkonu námitky. Teprve v případě jejich odmítnutí by mu vzniklo oprávnění podat návrh k Úřadu, který by následně byl povinen věcně přezkoumat zákonnost procesu hodnocení nabídek. Obava navrhovatele, že by se tímto postupem vystavoval riziku procesního odmítnutí z důvodu opožděného napadání procesu a výsledku hodnocení nabídek, není důvodná.

K nutnosti odlišného pojetí od dosavadní rozhodovací praxe předsedy Úřadu

55. Navrhovatel dále v námitkách rozkladu uvádí, že nyní projednávaná problematika se zásadně odlišuje od odkazovaného rozhodnutí předsedy Úřadu, když poukazuje na několik skutečností, v důsledku kterých má za to, že mělo být v nyní projednávané věci rozhodnuto odlišně. Zejména má navrhovatel za to, že zde existují odlišnosti spočívající v rozdílném okamžiku doručení rozhodnutí o námitkách a nového oznámení o výběru dodavatele, rozdíly v poučení navrhovatele o možnosti podat návrh k Úřadu, rozdíly v postoji zadavatele vůči uplatněným námitkám, v podstatné změně obsahu nového oznámení o výběru v odkazovaném případě či v absenci fikce podání námitek podle § 263 odst. 5 ZZVZ v nyní projednávaném případě.

56. Nejprve považuji za nutné shrnout skutkový stav odkazovaného rozhodnutí. V tehdy projednávané věci se v důsledku rozhodnutí Úřadu aplikovala fikce nově podaných námitek dle § 263 odst. 5 ZZVZ. Zadavatel následně rozhodnutím o předmětných námitkách rozhodl tak, že jim částečně vyhověl a jako opatření k nápravě zrušil rozhodnutí o výběru č. 1, které bylo námitkami napadeno. Zbývající část námitek zadavatel odmítl. Zadavatel následně vydal rozhodnutí o výběru č. 2, v rámci kterého opětovně rozhodl o výběru téhož vybraného dodavatele. Navrhovatel dále podal návrh na zahájení správního řízení k Úřadu. Úřad však vydal usnesení o zastavení správního řízení, neboť z jeho pohledu návrhu nepředcházely řádně a včas podané námitky. Předseda Úřadu poté daný závěr Úřadu v rámci rozhodnutí o rozkladu potvrdil, když zkonstatoval, že rozhodnutí o výběru č. 1, proti kterému navrhovatel podal námitky, bylo zrušeno, přičemž proti rozhodnutí o výběru č. 2, tedy jedinému existujícímu rozhodnutí o výběru, proti kterému směřoval návrh, námitky podány nebyly.

57. Na základě výše popsaného skutkového stavu lze konstatovat, že podstatné skutkové a právní okolnosti obou případů jsou totožné. V obou případech zadavatel po vyřízení námitek přijal nápravné opatření spočívající ve zrušení původního oznámení o výběru I a následně vydal nové oznámení o výběru II svým obsahem reagující na předchozí námitky navrhovatelů. V obou případech tak vznikl nový samostatný úkon zadavatele, proti němuž bylo třeba využít standardní sled procesních prostředků ochrany předvídaný ZZVZ, tedy nejprve podat námitky a teprve následně, v případě jejich odmítnutí, návrh k Úřadu. Právě tyto skutečnosti tvoří základní pilíře pro rozhodnutí, a to jak v nyní napadeném usnesení, tak v odkazovaném rozhodnutí.

58. Navrhovatelem zdůrazňované odlišnosti nyní projednávané věci, nejsou z hlediska výše uvedených základních východisek pro rozhodnutí v obou případech relevantní. Když kupříkladu ani jedno ze srovnávaných rozhodnutí nestaví *gros* své argumentace na okamžicích doručení rozhodnutí o námitkách a novém rozhodnutí o výběru II. Závěry žádného ze srovnávaných rozhodnutí tedy nebyly založeny na časovém odstupu mezi výše uvedenými úkony, nýbrž na existenci nového rozhodnutí o výběru dodavatele, jakožto samostatného úkonu zadavatele.

59. Pokud navrhovatel dále poukazuje na to, že v odkazovaném rozhodnutí bylo zrušení původního rozhodnutí o výběru kvalifikováno jako opatření k nápravě, pak ani tato skutečnost argumentaci

navrhovatele o odlišnosti odkazovaného rozhodnutí od nyní projednávané věci neodůvodňuje. I v nyní projednávaném případě lze totiž zrušení oznámení o výběru I taktéž kvalifikovat jako opatření k nápravě.

60. Závěrem lze konstatovat, že ačkoli navrhovatel v rámci rozkladové argumentace poukázal na určité dílčí odlišnosti mezi oběma srovnávanými případy, tyto odlišnosti nelze považovat za natolik podstatné, aby odůvodňovaly jejich odlišné právní posouzení či vedly k přijetí odlišného rozhodnutí. Uvedené rozdíly se totiž nijak nedotýkají rozhodných skutkových ani právních okolností, které jsou pro posouzení projednávané věci určující. Ani tuto námitku navrhovatele proto neshledávám důvodnou.

K údajné aplikaci přepjatého formalismu ze strany Úřadu

61. Dále navrhovatel v rozkladu namítá, že výklad přijatý Úřadem je „*v napětí*“ se zákazem přepjatého formalismu dovozeným jak ústavně-právní, tak unijně-právní judikaturou. Úřad dle navrhovatele odhlédl od několika skutečností, kupříkladu od toho, že spor byl řádně otevřen původními námitkami, zadavatel jim částečně vyhověl a přijal opatření k nápravě, výsledek hodnocení zůstal věcně totožný, rozhodnutí o námitkách obsahovalo poučení o možnosti podat návrh k Úřadu a nové oznámení o výběru II bylo doručeno současně s rozhodnutím o námitkách a neobsahovalo žádné poučení o možnosti podat nové námitky. Dle navrhovatele tak bylo povinností Úřadu umožnit meritorní přezkum nyní projednávané věci.

62. Nejprve považuji za nutné uvést, že všemi výše uvedenými skutečnostmi namítanými navrhovatelem jsem se výše v rámci odůvodnění rozhodnutí o rozkladu řádně zabýval a vysvětlil, proč dané okolnosti neshledávám v rámci svého přezkumu důvodnými. Současně jsem objasnil, že uvedené okolnosti nepředstavují stěžejní východiska pro posouzení projednávané věci, neboť podstata sporu spočívá v odlišné právní otázce. Tou je existence nového úkonu zadavatele, jímž bylo oznámení o výběru dodavatele I nahrazeno oznámením o výběru dodavatele II, vydaným v návaznosti na rozhodnutí o námitkách navrhovatele. Za této situace nelze přisvědčit tvrzení navrhovatele, že požadavek na podání námitek proti tomuto novému úkonu zadavatele, byť vedl ke stejnému výsledku výběru dodavatele, představuje projev přepjatého formalismu. Jedná se naopak o důsledek standardní a předvídatelné aplikace ZZVZ, jehož procesní konstrukce v tomto směru nevzbuzuje interpretační obtíže.

63. V nyní projednávané věci jde totiž o aplikaci jednoznačně stanovené podmínky řízení. Podání námitek představuje ZZVZ výslovně vyžadovaný procesní předpoklad přezkumu úkonů zadavatele, bez jehož splnění není Úřad oprávněn přistoupit k věcnému posouzení návrhu. Nepodání námitek proti relevantnímu úkonu zadavatele představuje absenci podmínky řízení, která brání meritornímu přezkumu návrhu a zakládá povinnost Úřadu správní řízení zastavit. Přijetí výkladu prosazovaného navrhovatelem by tak ve svých důsledcích vedlo k popření smyslu námitkového řízení jako obligatorního procesního předstupně správního přezkumu a současně by narušilo systematiku ZZVZ. Umožňovalo by totiž obcházet ZZVZ stanovené procesní podmínky pouhým poukazem na materiální kontinuitu tvrzeného porušení, přestože předmětem přezkumu je již nový úkon zadavatele. Za těchto okolností nelze hovořit o přepjatém formalismu, nýbrž o standardní aplikaci kogentních procesních pravidel ZZVZ, jejichž účelem je zajistit právní jistotu, předvídatelnost postupu účastníků řízení i efektivní fungování přezkumného mechanismu.

64. Tento princip odpovídá ustálené judikatuře správních soudů i rozhodovací praxi Úřadu, která dlouhodobě vychází ze zásady *vigilantibus iura scripta sunt,* tedy že právo náleží bdělým. NSS v rozsudku ze dne 30. 5. 2014, č. j. 5 Afs 48/2013-272, zdůraznil, že účastník řízení musí aktivně dbát ochrany svých práv a nést odpovědnost za dodržení zákonem stanovených procesních postupů. Obdobně Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 31 Af 19/2020-108, dovodil, že účastník řízení se nemůže dovolávat své dobré víry ani neznalosti procesních pravidel v situaci, kdy právní úprava stanoví jeho procesní povinnosti jednoznačně. Nelze proto poskytnout právní ochranu účastníkovi, který nevyužil zákonem předvídaný procesní prostředek ochrany svých práv, ačkoliv tak učinit mohl a měl.

65. Z výše uvedených důvodů ani tuto námitku navrhovatele neshledávám důvodnou.

K údajnému odnětí možnosti navrhovatele vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

66. Navrhovatel v závěru rozkladu uplatňuje samostatný procesní důvod nezákonnosti napadeného usnesení, když uvádí, že mu Úřad odňal v § 261 odst. 3 ZZVZ stanovenou možnost uplatnit svou obranu ještě před vydáním napadeného usnesení v podobě vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

67. V projednávaném případě není sporu o tom, že Úřad před vydáním napadeného usnesení nepostupoval podle § 261 odst. 3 ZZVZ a lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí navrhovateli ani jiným účastníkům zadávacího řízení nestanovil. Tento postup odůvodnil v bodě 40 napadeného usnesení uplatněním zásady procesní ekonomie. V situaci, kdy bylo zřejmé, že je dán důvod pro zastavení správního řízení podle § 257 písm. h) ZZVZ, by dle Úřadu vyjádření účastníků řízení k meritorním otázkám mohlo způsobit toliko zbytečné náklady, aniž by takové vyjádření mohlo ovlivnit výsledek správního řízení.

68. Podle § 261 odst. 3 zákona Úřad stanoví účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, která nesmí být kratší než 7 dnů. Podle § 36 odst. 3 správního řádu potom musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Ze znění obou zákonných ustanovení je zřejmé, že povinnost platí pouze v případě, že Úřad vydává **rozhodnutí ve věci**, tedy meritorní prvostupňové rozhodnutí nebo případně rozhodnutí o rozkladu proti takovému rozhodnutí. Výše uvedený závěr potvrzuje i komentářová literatura, která uvádí, že *„Úřad je povinen stanovit účastníkům řízení lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve věci (tedy meritornímu prvostupňovému rozhodnutí a k rozhodnutí o rozkladu proti takovému rozhodnutí), která nesmí činit méně než 7 (kalendářních) dnů.“*[8]

69. V této souvislosti lze dále odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2023, čj. 3 Azs 248/2022-36, týkající se obecného ustanovení v § 36 odst. 3 správního řádu, které je obdobně formulované a má podobný účel. NSS zde uvedl: „*Usnesení o zastavení řízení nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. […] Rozhodnutím se však rozumí rozhodnutí meritorní, tedy ve věci samé. Citované ustanovení se nevztahuje na rozhodnutí procesního charakteru, jako je právě usnesení o zastavení řízení (srov. kupř.*

[8] PODEŠVA, V., VOTRUBEC, J., SOMMER, L., FLAŠKÁR, M., HARNACH, J., MĚKOTA, J., JANOUŠEK, M. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář.* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz

POTĚŠIL, L. § 36 [Výčet úkonů, oprávnění a povinností účastníka]. In: POTĚŠIL, L., HEJČ, D., RIGEL, F., MAREK, D. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 213).“

70. Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě Úřad výrokem napadeného usnesení nerozhodoval ve věci samé, ale správní řízení podle ustanovení § 257 písm. h) ZZVZ zastavil, neboť návrhu nepředcházely řádně a včas podané námitky, nevztahovala se na něj povinnost stanovit účastníkům správního řízení lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 261 odst. 3 ZZVZ a § 36 odst. 3 správního řádu. Námitku navrhovatele, podle níž Úřad zatížil napadené usnesení procesní vadou, pro kterou se stalo nezákonným, je tak třeba odmítnout.

VI. ZÁVĚR

71. Po zvážení všech aspektů dané věci jsem z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že Úřad po doručení rozkladu postupoval správně a v souladu s právními předpisy, když uzavřel, že návrhu navrhovatele nepředcházely řádně a včas podané námitky proti úkonu, který byl návrhem napaden, a správní řízení z tohoto důvodu podle § 257 písm. h) ZZVZ zastavil.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Adresáti:

1. Pražské služby, a.s., Pod šancemi 444/1, Vysočany, 180 77 Praha 9
2. Mgr. Lukáš Jurásek, Národní 58/32, Nové Město, 110 00 Praha 1
3. JUDr. Jiří Kindl, M.Jur., Ph.D., Křižovnické náměstní 193/2, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne:
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy